

Sygn. akt II Ka 406/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 listopada 2016r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Łaszcznych

Sędziowie: SSO Ryszard Warda

SSO Marek Konrad (spr.)

Protokolant: Anna Nierubiec

Przy udziale Prokuratora: Andrzeja Ołdakowskiego

po rozpoznaniu w dniu: 09.11.2016r.

sprawy: **S. T.**

oskarżonego o popełnienie czynu z art. 178a§1kk.

Z powodu apelacji: obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 16.06.2016r. w sprawie IIK 764/15

orzeka:

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za II instancję w kwocie 200zł w tym kwotę 180zł tytułem opłaty.

Sygn. akt IIKa 406/16

UZASADNIENIE

S. T. oskarżony został o to, że:

W dniu 8 września 2015r. w miejscowości P. Gm, C., kierował na drodze publicznej ciągnikiem rolniczym marki (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, przy zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, w dwóch kolejnych badaniach 1,17 mg/l i 1,01 mg/l

Tj. o popełnienie czynu z art. 178a§1kk

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 16 czerwca 2016r. w sprawie IIK 764/15 oskarżonego S. T. uznał za wonnego popełnienia zarzucanego mu czynu i skazując go na podstawie art. 178a§1kk, wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wykonanie orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności, Sąd na podstawie art. 69§1i2kk i art. 70§1kk warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Na podstawie art. 71§1kk orzekł względem oskarżonego karę grzywny w wymiarze 100 stawek, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20zł.

Na podstawie art. 42§2kk orzekł wobec S. T. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym a okres 3 lat zaś na podstawie art. 43a§2kk, art. 39 pkt 7 kk – świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5000zł.

Rozstrzygnął także o kosztach sądowych i opłacie.

Apelację od wyżej wskazanego wyroku, zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego, wniósł obrońca oskarżonego wyrokowi zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku: art. 2§1pkt1, 4, 5§2, 7, 410, 424§1 w zw. z art. 167, 366§1kpk polegającą na:

1. przekroczeniu przez Sąd Rejonowy granic swobodnej oceny dowodów zebranych w sprawie poprzez danie wiary wyłącznie zeznaniom świadka i w konsekwencji dokonanie dowolnej oceny zeznań świadka
2. nie wyczerpanie inicjatywy dowodowej zwłaszcza w sytuacji odmowy złożenia wyjaśnień przez oskarżonego i nie przyznaniem się przez niego do winy oraz nie uczestniczeniem w postępowaniu przez Sądem z przyczyn od niego niezależnych i zaniechaniem ustaleń faktycznych poprzez przesłuchanie w charakterze świadka drugiego funkcjonariusza uczestniczącego w interwencji oraz ustalenia skąd i dokąd jechał oskarżony po drodze publicznej i kto z mieszkańców wsi widział go jadącego ciągnikiem co w efekcie skutkowało orzekaniem poza granicami art. 410kpk i naruszeniem reguły In dubio pro reo, gdyż nie doszło do wyczerpania możliwości dowodowych minio zaistnienia wątpliwości i szczególnych okoliczności a nie zastosowanie art. 5§2kpk nie było poprzedzoną pełną i poprawnie dokonaną swobodną oceną dowodów,
3. niespełnienie wymagań stawianych uzasadnieniu Sądu wydającego orzeczenie skazujące oskarżonego za przestępstwo poprzez niewskazanie pełnych podstaw faktycznych rozstrzygnięcia.

Sąd zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna a podnoszone w niej argumenty - chybione.

Niezależnie od sformułowanych zarzutów we wniesionym środku odwoławczym, Sąd Okręgowy na wstępie odniesie się do podnoszonego zarzutu naruszenia art. 424§1kpk.

Wskazać należy w tym zakresie, iż skarżący zarzuca Sądowi naruszenie tego przepisu poprzez nie wskazanie przez Sąd orzekający pełnych podstaw faktycznych rozstrzygnięcia co w konsekwencji – wedle skarżącego miało mieć istotny wpływ na treść wyroku.

Pomijając już brak jakiegokolwiek rzeczowej argumentacji dotyczącej tego z zarzutów, to podnieść należy, iż nawet faktycznie istniejący błąd w zakresie sporządzenia i treści uzasadnienia nie ma żadnego wpływu na treść orzeczenia.

Kwestia ta jest oczywista i nie wymaga nawet głębszej analizy. Uzasadnienie jest wszak sporządzane po wyrokowaniu w sprawie.

Sąd Okręgowy w składzie orzekającym stoi na stanowisku, iż ewentualny błąd w zakresie sporządzonego uzasadnienia może skutkować określonym rozstrzygnięciem odnoszącym się do zaskarżonego wyroku (uchyleniem bądź także zmianą) jedynie wówczas, gdy treść uzasadnienia całkowicie nie pozwala na kontrolę instancyjną orzeczenia albo

też pomiędzy treścią orzeczenia a treścią uzasadnienia zachodzą takie sprzeczności, które mogą skutkować korektą, przy czym korekta ta zasadniczo wynikać winna nie tyle z treści samego uzasadnienia co z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

W sprawie niniejszej Sąd Okręgowy nie dostrzegł takich uchybień w sporządzonym uzasadnieniu, co więcej nie dostrzegł żadnych uchybień w tym zakresie.

Uzasadnienie zostało sporządzone w sposób prawidłowy i odzwierciedla tok rozumowania Sądu Rejonowego, który doprowadził do wydania wyroku w sprawie.

Podobnie też Sąd Okręgowy nie podzielił pozostałych zarzutów podnoszonych przez skarżącego.

Podnieść bowiem należy, iż kontrola instancyjna w żadnej mierze nie wykazała, aby Sąd I instancji wyrokując w przedmiotowej sprawie dopuścił się zarzucanych mu uchybień w szczególności naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów oraz obiektywizmu i w konsekwencji popełnienia błędu w mającego wpływ na treść orzeczenia.

Sąd Rejonowy w sporządzonym przez siebie uzasadnieniu omówił i ustosunkował się do wszystkich istotnych dowodów przeprowadzonych w sprawie. Wbrew twierdzeniom skarżącego, ocena ta uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów, respektuje jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę wskazania wiedzy i reguły logicznego rozumowania oraz zasady doświadczenia życiowego. Ocena dokonana przez Sąd Rejonowy, której szczegółowy wyraz znalazł odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie wykracza poza swobodną ocenę dowodów, o której mowa w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu.

Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji przekroczył granice swobody w kierunku oceny dowolnej. Nie stwierdzono też, aby doszło do nieuwzględnienia całokształtu dowodów zgromadzonych w toku rozprawy głównej, czyli obraży art. 410 k.p.k. Nie stwierdzono również, aby w rozumowaniu Sądu Rejonowego, przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, występowały luki lub błędy o charakterze logicznym lub faktycznym, które mogłyby stanowić podstawę ewentualnej korekty wyroku.

Zauważyć należy, że zarzuty natury procesowej, w szczególności obraży art. 7 k.p.k., sprowadzają się w istocie rzeczy do kwestionowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji. Skarżący w apelacji skupia się na prezentacji okoliczności zdarzenia które faktycznie wpływają na jego ocenę nie mają i mieć nie mogą, przy jednoczesnym negowaniu wersji przyjętej przez Sąd Rejonowy. W konsekwencji eksponuje dowody dla oskarżonego korzystne (głównie jego wyjaśnienia) przy jednoczesnym dyskredytowaniu dowodów przeciwnych.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, wbrew temu co twierdzi oskarżony, ocena dowodów została przeprowadzona w zgodzie z regułą przewidzianą w art. 7 k.p.k.

Wnioski jakie Sąd Rejonowy wyciągnął po analizie dowodów w sprawie Sąd Okręgowy w pełni aprobuje.

Okoliczności na jakie wskazuje skarżący – to gdzie oskarżony miał spożywać alkohol, z kim to czy pomiędzy nim a innymi osobami doszło do jakiegoś konfliktu – nie mają znaczenia dla prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego.

Z pewnych, przekonujących dowodów w sprawie – zeznań świadka wspartych wynikami badania na zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego bezsprzecznie wynika, iż kierował on ciągnikiem jadąc po drodze publicznej, znajdując się jednocześnie w stanie nietrzeźwości.

Kwestia ta jest całkowicie pewna a dowody w sprawie są w zupełności wystarczające do przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu w a/o czynu.

Trudno dociec jakie znaczenie miałyby w tej kwestii to, z kim oskarżony pił alkohol, bądź czego dotyczyć miał konflikt z biesiadnikami.

Podobnie Sąd Okręgowy nie dostrzegł naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 5§2kpk. Podnieść jedynie wypada, iż przepis ten znajduje zastosowanie jedynie wówczas, kiedy w sprawie istnieją wątpliwości, których w żaden sposób nie można usunąć – wówczas takie wątpliwości tłumaczyć należy na korzyść oskarżonego.

Takich wątpliwości w sprawie jednakże nie ma.

Sąd Okręgowy analizując sprawę niniejszą nie dostrzegł również naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 2§1pkt1 i 4 kpk.

Trudno bowiem podzielić argument dotyczący braku oparcia się przez Sąd na jedynie prawdziwych ustaleniach czy też naruszenia przez Sąd zasady obiektywizmu. Podkreślenia wymaga okoliczność, braku uzasadnienia odnoszącego się do tychże zarzutów.

Skoro skarżący podnosi naruszenie zasad wynikających z tychże zapisów, winien dokładnie wskazać i uzasadnić fakty i okoliczności, z którymi wiąże naruszenie tych właśnie przepisów KPK.

Bez jakiegokolwiek uzasadnienia tych zarzutów ich podnoszenie jawi się jako całkowicie gołosłowna polemika z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego i jako taka na aprobatę nie zasługuje.

Całkowicie chybiony jest także zarzut dotyczący nie wyczerpania przez Sąd Rejonowy inicjatywy dowodowej. Podnieść jedynie wypada, iż to na stronach (w tym wypadku oskarżonym i jego obrońcy) ciążył obowiązek inicjatywy dowodowej. Niniejsze postępowanie toczyło się wedle reguły kontradyktoryjności z obowiązkiem ingerencji Sądu w przebieg postępowania dowodowego i przeprowadzania dowodów w wyjątkowych wypadkach. Takich wyjątkowych okoliczności, kiedy to Sąd miałby w zakresie postępowania dowodowego działać z urzędu, Sąd Okręgowy nie dostrzegł.

Dowody wskazane przez oskarżyciela były na tyle pewne i przekonujące, że przeprowadzenie tych właśnie dowodów w postępowaniu sądowym było całkowicie wystarczające do wydania prawidłowego wyroku w sprawie.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.